

Pinzellada d'un retrobament a l'escola bressol

El Biel entra a l'estança, el primer dia d'aquest curs. El saludo, apropant-me una mica, amb emoció, mirant-lo i dient-li pel nom. Biel. "Hola, Biel! Bon dia! Tenia moltes ganes de veure't!" Ell, com set més del grup, ja venien a l'escola el curs passat, a l'estança dels lactants. Alguns ja estan dins amb les seves famílies, d'altres han d'arribar aviat.

GettyImages

El Biel entra agafat de la mà de la seva mare, caminant. Caminant! Quan va acabar el curs, es posava dret i feia alguna passa insegura per tornar a baixar (lentament) a terra, d'una manera suau, buscant un equilibri que jo ja no trobo en el meu cos adult. La seva mare s'asseu i ell la segueix, agafant-la ben fort, es posa a la seva falda i ens mira, somrient. Ens reconeix, ho veig a la seva mirada. Ha passat molt temps (pel Biel, més que per mi), però noto com connecta amb l'emoció del retrobament espontani amb una persona que va ser especial per ell.

Des de la distància, sense fer cap pas en fals que el pugui desbordar o espantar, m'hi comunico. Amb la mirada, dirigint-li algunes paraules, suaus i dolces. La distància és important, per res del món voldria fer cap gest invasiu que el desconcerti. És un moment molt especial (i delicat), aquest, i m'agrada que el visqui de la manera més bonica possible. Assegut a la falda de la seva mare, ens mira. Mira als altres infants, amb qui va

compartir estança el curs passat. Observa. La seva mare l'acompanya a posar-se a peu dret, al seu costat, sense deixar-li anar la mà, mentre li diu que pot anar a buscar una pilota (que li encanten). Ell somriu, somriu amb tot: amb la mirada, amb la boca, amb els gestos, amb el cos. Se separa de la mare uns centímetres, sense deixar anar la seva mà ni un segon, allò que el lliga a la seguretat i a la confiança plena, a l'amor, a l'estima, a la certesa, a casa. Aquesta situació dura una estona, mentrestant mare i educadores anem parlant sobre les vacances, les expectatives d'aquests primers dies, i anem teixint un diàleg natural i proper davant del Biel, que s'ho mira amb interès. Ens busca amb la mirada, de moment només amb la mirada.

Passada una estona, agafo una pilota i li pregunto si la vol. Em somriu i allarga la mà. Ell no vindrà pas. No deixarà anar la mà de la seva mare. Però el seu somriure m'indica que potser puc provar d'apropar-me jo, a poc a poc, mentre l'informo del que vaig a fer. "Vols que te la doni?". El seu somriure i la mà estirada em responen. M'hi apropo lentament, arribo al seu davant i li allargo la meva mà amb la pilota per oferir-li. Em mira als ulls i l'agafa! Es posa content, la deixa caure, mira a la seva mare buscant complicitat, ella riu, es miren i li diu "passa-li!". El Biel, tira la pilota cap a mi. Jo li retorno. I continua el joc de la interacció, que havia començat amb la primera mirada somrient.

Des de la distància, sense fer cap pas en fals que el pugui espantar, m'hi comunico, amb la mirada, dirigint-li algunes paraules suaus; per res del món voldria fer cap gest invasiu que el desconcerti

Ens passem uns minuts tirant-nos la pilota l'un a l'altre, i en un d'aquests llançaments, aquesta queda una mica allunyada d'ell. Se la mira des del seu lloc. La vol agafar, però no hi arriba. La seva mare li diu "vés a buscar-la, si vols". Ell ho intenta, sense deixar anar la mà que tanta seguretat li proporciona, però no pot, així que no hi va. No se sent preparat per fer aquest gest tan simple; tanmateix tan gran i tan important alhora. Jo m'ho miro, li pregunto "vols que hi vagi jo i te la doni?". Somriu. De nou. Hi vaig, l'agafo, li porto. Continuem amb el joc una estona més. Després d'unes quantes repeticions d'aquesta mateixa situació, de cop i volta (jo ni me n'adono) deixa anar la mà de la seva mare i va a buscar la pilota caminant. Em mira, me la tira, li tiro, me la tira, li tiro. Es fixa en els altres infants que també estan a l'estança, els observa. De mica en mica s'allunya de la seva mare per anar a buscar allò que li interessa. Content. Sabent que la seva mare és allà, buscant-la amb la mirada i anant cap a ella de tant en tant a dur-li alguna cosa o a buscar moixaines. Es desplaça per tot l'espai, se'l veu feliç, en alguns moments ens busca per interactuar amb nosaltres. Continua jugant, descobrint i observant. Al cap d'una estona més, s'acomiaten de nosaltres i se'n van.

Aquest és un petit bocí de les primeres hores d'escola bressol amb un infant que ja ha vingut el curs passat. Només pretén ser un text del qual se'n pugui extreure la delicadesa dels primers dies i del començament d'aquest procés de familiarització. M'agradaria que se'n desprengués i s'intuís l'actitud respectuosa i delicada que penso que cal tenir per acollir els infants, en especial durant els primers dies del curs. M'agradaria que s'hi llegís la importància del respecte i de la cura cap al que pot sentir l'infant. La importància de no fer cap pas en fals perquè durant aquests primers dies hi ha més fragilitat que mai. En aquest moment i en aquest espai, tot és important. Tot.